

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Sžf/112/2013
Identifikačné číslo spisu:	8013200170
Dátum vydania rozhodnutia:	01.04.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Zemková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:8013200170.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a zo sudcov JUDr. Gabriely Gerdovej a JUDr. Ivana Rumanu v právnej veci žalobcu: T. G., A., právne zastúpený: Advokátska kancelária Hudzík - Novýsedlák Partners, v.o.s., Mnoheľova 830/15, Poprad, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná č. 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100305/1/1308885/2012 zo dňa 10. decembra 2012, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/8/2013-34 zo dňa 25. júna 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/8/2013-34 zo dňa 25. júna 2013 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Prešove podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100305/1/1308885/2012 zo dňa 10.12.2012, ktorým bolo rozhodnutie Daňového úradu Prešov č. 9712301/5/2528830/2012 zo dňa 12.09.2012 potvrdené. Týmto prvostupňovým rozhodnutím nebolo vyhovievané žiadosti žalobcu o vrátenie daňového preplatku na dani z príjmov fyzických osôb za rok 1998 v sume 2.096 € a vrátenia preplatku na penále na dani z príjmov fyzických osôb za rok 1998 vo výške 2.054,55 €.

Krajský súd rozsudok odôvodnil tým, že žalobca podal dňa 11.08.2010 dodatočné daňové priznanie vo vzťahu k zdaňovaciemu obdobiu 1998. Z § 44 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 511/1992 Zb.) vyplýva, že podaním riadneho alebo dodatočného daňového priznania je daň vyrubená. Na to, aby vznikla možnosť podať dodatočné daňové priznanie za uvedené zdaňovacie obdobie, aby

mohla byť v zmysle tohto ustanovenia vôbec daň vyrubená, je potrebné dodržať lehotu, v ktorej je možné daň vyrubiť. Túto lehotu vo vzťahu k zdaňovaciemu obdobiu roku 1998 určil § 45 ods. 1 zákona č. 511/1992 Z.z. v znení účinnom ku dňu 31.08.1999 v nadväznosti na prechodné ustanovenie § 110a ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb., a to z dôvodu, že v tomto ustanovení je lehota na vyrubenie dane tri roky od konca roka, v ktorom vznikla povinnosť podať daňové priznanie. Za zdaňovacie obdobie 1998 bolo povinnosťou daňového subjektu podať daňové priznanie do 31.03.1999, čo sa aj stalo. Možnosť podať dodatočné daňové priznanie, teda v zmysle § 44 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. možnosť vyrubiť daň, jeho podaním uplynula dňa 31.12.2002. preto, ak daňový subjekt podal dodatočné daňové priznanie až v roku 2010, podal ho po uplynutí zákonnej lehoty, v ktorej je možno daň vyrubiť. V nadväznosti na tieto právne okolnosti preto už nebolo možné podať toto priznanie, a tak ani z priznania nemohol vzniknúť daňový preplatok.

II.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie a navrhol, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/8/2013-34 zo dňa 25.06.2013 zmenil a rozhodnutie žalovaného č. 1100305/1/1308885/2012 zo dňa 10.12.2012 zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Uviedol, že nesúhlasí s právnym posúdením súdom prvého stupňa, pretože ustanovenie § 45 zákona č. 511/1992 Zb. v čase účinnom do 31.12.1998 upravovalo len lehotu pre správcu dane vo vzťahu k nemožnosti vyrubiť daň, jej doplatok alebo priznať nárok na daňový odpočet po uplynutí určitej lehoty. Žalobca poukázal na znenie § 39 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb., z ktorého je podľa názoru žalobcu zrejme, že pre podanie daňového priznania nie je možné v rámci jeho podania aplikovať lehotu uvedenú v § 45 zákona č. 511/1992 Zb., keďže ustanovenie § 39 zákona č. 511/1992 Zb., ktoré sa týka podania dodatočného daňového priznania umožňuje podanie dodatočného daňového priznania daňovým subjektom za splnenia dvoch podmienok, a to ak daňový subjekt zistí, že daňová povinnosť má byť nižšia ako bola uvedená v daňovom priznaní v spojení alternatívne s niektorou z týchto podmienok 1/ v ktorom vznikla povinnosť podať daňové priznanie alebo hlásenie, 2/ alebo v ktorom bol daňový subjekt povinný daň zaplatiť bez povinnosti podať daňové priznanie alebo hlásenie, 3/ alebo v ktorom daňovému subjektu vznikol nárok na vrátenie nadmerného odpočtu alebo nárok na vrátenie dane. Medzi týmito podmienkami je aj podmienka vzťahujúca sa na povinnosť podať daňové priznanie alebo hlásenie avšak nie je to jediná podmienka, ale len jedna z troch alternatívnych podmienok, na ktoré sa však vzťahuje nie trojročná, ale štvorročná lehota. Preto, ak uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2K/17/98 nadobudlo právoplatnosť 25.04.2006, podľa názoru žalobcu tento mal možnosť podať dodatočné daňové priznanie do konca roka 2010, čo aj urobil. Tvrdenie súdu prvého stupňa o tom, že lehota na podanie dodatočného daňového priznania uplynula do konca roka 2002 a žalobca nemal právo na podanie dodatočného daňového priznania je preto nesprávna. Žalobca si zároveň vyčísľil trovy konania vo výške 392,82 €.

III.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol, aby odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/8/2013-34 zo dňa 25.06.2013. Poukázal na svoje vyjadrenie k žalobe č. 1100305/1/166942/2013 zo dňa 09.04.2013. Ustanovenie § 45 zákona č. 511/1992 Zb. neupravuje iba lehotu pre vyrubenie dane správcou dane. V § 44 zákona č. 511/1992 Zb. zákonodarcia totiž určil, že okrem iného aj podané daňové priznanie a dodatočné daňové priznanie sa považuje za vyrubenie dane. Z toho vyplýva, že účinky lehoty uvedenej v § 45 zákona č. 511/1992 Zb. sú obojstranné, platia tak pre daňový subjekt, ako aj pre správcu dane. Lehota stanovená v § 45 je lehotou prekluzívnou, preto uplynutím tejto kvalifikovanej doby právo ako také zaniká. Ak teda dodatočné daňové priznanie za zdaňovacie obdobie 1998 odvolateľ nepodal do konca roka 2002, zaniklo akékoľvek, teda aj právo neuplatnené v stanovenej lehote. Preto správca dane dodatočné daňové priznanie za zdaňovacie obdobie roku 1998, podané v roku 2010 nemohol akceptovať.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.) a po tom, ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozhodnutia zverejnené najmenej 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk, rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

Z obsahu administratívneho a súdneho spisu odvolací súd zistil, že dňa 21.06.2012 podal žalobca žiadosť o vrátenie dane, v ktorej žiadal o vrátenie preplatku na dani z príjmov fyzických osôb - istina za zdaňovacie obdobie roku 1998 vo výške 2.096 € a vrátenie preplatku na dani z príjmov fyzických osôb - penále za rok 1998 vo výške 2.054,55 €.

Daňové priznanie k dani z príjmov fyzických osôb za zdaňovacie obdobie roku 1998 bolo podané dňa 01.03.1999 a následne dodatočné daňové priznanie za rok 1998 bolo doručené správcovi dane dňa 06.12.2000. V obidvoch priznaniach bola vyčíslená daň k úhrade vo výške 63.160,-Sk.

Dňa 11.08.2010 podal žalobca podanie označené ako dodatočné daňové priznanie k dani z príjmov fyzických osôb za zdaňovacie obdobie roku 1998, v ktorom bol vyčíslený daňový preplatok vo výške 2.096,50 €.

Rozhodnutím Daňového úradu Prešov č. 9712301/5/2528830/2012 zo dňa 12.09.2012 nebolo vyhovieť žiadosti žalobcu o vrátenie požadovaného daňového preplatku na dani z príjmov fyzických osôb za rok 1998 a druhostupňovým rozhodnutím Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 1100305/1/1308885/2012 zo dňa 10.12.2012 bolo napadnuté prvostupňové rozhodnutie potvrdené.

V prejednávacom prípade ostala sporná otázka týkajúca sa lehoty na podanie dodatočného daňového priznania a výkladu ustanovení § 39, § 44, § 45 zákona č. 511/1992 Zb., týkajúcich sa daňovej povinnosti.

V tomto prípade je potrebné posúdiť, či dodatočné daňové priznanie k dani z príjmu fyzických osôb za rok 1998, ktoré žalobca podal dňa 11.08.2010, má také právne účinky, ktoré zakladajú povinnosť správcu dane vyplatiť daňovníkovi daňový preplatok a požadované penále.

Podľa § 110a ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. účinného v čase podania dodatočného daňového priznania z roku 2000, päťročná lehota na zánik práva vyrubiť daň sa prvý raz uplatní, ak povinnosť podať daňové priznanie alebo hlásenie vznikla po 1. septembri 1999 alebo ak po 1. septembri 1999 vznikla daňová povinnosť bez toho, aby tu súčasne bola povinnosť daňové priznanie alebo hlásenie podať.

Podľa § 44 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. v znení účinnom k 31.12.1998 ak sa daňová povinnosť neodlišuje od dane uvedenej v daňovom priznaní alebo hlásení, nemusí správca dane oznámiť daňovému subjektu výsledok vyrubenia, ak o to daňový subjekt výslovne nepožiada. V tomto prípade sa za vyrubenie dane považuje podané daňové priznanie alebo hlásenie a za deň vyrubenia dane sa považuje posledný deň lehoty na podanie daňového priznania alebo hlásenia, a ak bolo daňové priznanie alebo hlásenie podané oneskorene, deň, keď ho správca dane dostal. Deň vyrubenia sa považuje za deň doručenia. Vztahuje sa to aj na dodatočné daňové priznanie alebo hlásenie. Odvolacia lehota je pätnásť dní.

Podľa § 45 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. v znení účinnom k 31.08.1999 ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak, nemožno vyrubiť daň ani jej doplatok alebo priznať nárok na daňový odpočet po uplynutí troch rokov od konca roku, v ktorom vznikla povinnosť podať daňové priznanie alebo hlásenie, alebo v ňom vznikla daňová povinnosť, bez toho, aby tu súčasne bola povinnosť daňové priznanie alebo hlásenie podať.

Podľa § 39 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. v znení účinnom do 31.12.2002 dodatočné priznanie alebo

hlásenie môže daňový subjekt predložiť aj v tom prípade, ak zistí, že jeho daňová povinnosť má byť nižšia, ako bola uvedená v daňovom priznaní alebo hlásení alebo správcom dane vyrubená. Znížiť základ dane na základe dodatočného daňového priznania alebo hlásenia možno len v prípade uplatnenia skutočností, ktoré neboli predmetom daňovej kontroly alebo opakovanej daňovej kontroly. Dodatočné daňové priznanie alebo hlásenie nemôže daňový subjekt predložiť po uplynutí jedného roka od ukončenia daňovej kontroly.

Podľa § 39 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. v znení účinnom k 31.12.2011 dodatočné daňové priznanie alebo dodatočné hlásenie môže daňový subjekt podať, ak zistí, že jeho daňová povinnosť má byť nižšia, ako bola uvedená v daňovom priznaní alebo hlásení, najneskôr však do štyroch rokov od konca roka, v ktorom vznikla povinnosť podať daňové priznanie alebo hlásenie, alebo v ktorom bol daňový subjekt povinný daň zaplatiť bez povinnosti podať daňové priznanie alebo hlásenie, alebo v ktorom daňovému subjektu vznikol nárok na vrátenie nadmerného odpočtu alebo nárok na vrátenie dane. Dodatočné daňové priznanie alebo dodatočné hlásenie môže daňový subjekt podať aj v tom prípade, ak zistí, že jeho daň má byť nižšia, ako bola správcom dane vyrubená. Znížiť základ dane na základe dodatočného daňového priznania alebo dodatočného hlásenia možno len v prípade uplatnenia skutočností, ktoré neboli predmetom daňovej kontroly alebo opakovanej daňovej kontroly.

Podľa § 63 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. v znení účinnom k 31.12.2011 ak nepožiada daňový subjekt, ktorého daňová povinnosť už úplne zanikla, o vrátenie daňového preplatku do troch rokov od konca roka, v ktorom nadobudol právoplatnosť posledný platobný výmer na daň, na ktorej je preplatok, nárok na vrátenie preplatku zaniká.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Prešove po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku. S týmito sa odvolací súd stotožňuje v celom rozsahu.

Podaním daňového priznania (riadneho alebo dodatočného) je daň vyrubená. Z citovaných ustanovení zákona vyplýva, že na vyrubenie dane je nevyhnutné dodržať lehotu, v ktorej je možné daň ešte vyrubiť. Senát odvolacieho súdu zhodne s názorom súdu prvého stupňa uvádza, že lehota na vyrubenie dane je v tomto prípade roky od konca roka, v ktorom vznikla povinnosť podať daňové priznanie. V tomto prípade lehota na vyrubenie dane uplynula dňa 31.12.2002. Pre podanie dodatočného daňového priznania je potrebné postupovať podľa ustanovení právnych predpisov platných a účinných v čase plynutia lehoty na vyrubenie dane, ktorá bola v tomto prípade do 31.12.2002. Z tohto dôvodu nie je možné aplikovať ustanovenie § 39 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. v znení účinnom do 31.12.2011 na tento prípad. Je teda nesporné, že žalobca, ak podal dodatočné daňové priznanie k dani z príjmu fyzickej osoby za rok 1998 až v roku 2010, zmeškal zákonnú lehotu na to, aby takéto podanie mohlo mať za následok vznik povinnosti pre správcu dane na vyplatenie daňového preplatku, ak v riadnom daňovom priznaní takýto preplatok na dani nebol deklarovaný. Daňový subjekt mohol podať dodatočné daňové priznanie k dani z príjmov fyzických osôb za zdaňovacie obdobie roku 1998 najneskôr do troch rokov od konca roka, v ktorom mu vznikla povinnosť podať daňové priznanie, t.j. do 31.12.2002.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil. Rozhodnutia žalovaného a správcu dane obsahujú všetky zákonom požadované náležitosti a vychádzajú

z dostatočne zisteného skutkového stavu.

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c veta prvá O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže v odvolacom konaní nebol úspešný.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.